

Caminar junts en l'esperança (i III)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La conversió és sempre una necessitat ineludible en el camí cristià. Si algú pensés que ell ja ha assolit la «seva» meta en la vida cristiana, seria un gran error. El seguidor de Jesús ha de ser contínuament en camí, seguint les petjades del seu Mestre, el qual, com veiem en els evangelis, tothora tenia al davant acomplir la voluntat del Pare, recorrent els camins de Galilea i, després, els de Judea, anant i venint de Jerusalem. El seus passos per anar a trobar-se amb les persones, de poble en poble, eren sempre amb el desig de fer allò que el Pare li havia encomanat; sobretot la seva «hora», el seu «calze», la seva donació per la salvació de la humanitat.

Convertir-se a l'esperança ha de ser un objectiu en el nostre itinerari vers la Pasqua

En el missatge per a la Quaresma d'enguany, el sant pare Francesc —amb qui estem units pels lligams de la filiació pròpia del qui és pare de tots nosaltres— ens fa una crida a la conversió: «la de l'esperança, la de la confiança en Déu i en la seva gran promesa de la vida eterna». Convertir-se a l'esperança, doncs, ha de ser un objectiu en el nostre itinerari vers la Pasqua. El Jubileu del 2025 ja ens ho recorda: hem de ser, enmig d'un món que té al davant un futur incert, testimonis d'esperança. No pas qualsevol, sinó aquella que no defrauda (cf. Rm 5,5): la que té la seva font en la mort i la resurrecció de Jesucrist, perquè en el misteri pasqual se'ns ha manifestat plenament l'amor de Déu a favor nostre; aquell amor del qual ningú ni res no ens podrà separar, perquè s'ha mostrat incondicional a favor nostre. Sobre aquest amor, que la fe ens fa conèixer, tota persona pot edificar la seva vida, pot obrir els ulls a l'horitzó sempre obert. Jesucrist és, doncs, la nos-

tra esperança viva. Aquí rau l'objectiu del jubileu, com s'indica en la butlla papal: «Que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb Jesucrist, el Senyor, “porta” de salvació (cf. Jn 10,7.9); amb ell, a qui l'Església té la missió d'anunciar sempre, a tot arreu i a tothom com la nostra esperança (1Tm 1,1)».

El Sant Pare ens indica què ens hem de preguntar per a veure si caminem en esperança: «¿Tinc la convicció que Déu perdona els meus pecats, o em comporto com si pogués salvar-me tot sol? Anhele la salvació i invoco l'ajut de Déu per a acollir-la? ¿Visc concretament l'esperança que m'ajuda a llegir els esdeveniments de la història i m'impulsa al compromís per la justícia, la fraternitat i la cura de la casa comuna, actuant de manera que ningú no quedi enrere?»

